

Detta är en utskriftsvänlig version av artikeln.

Vitalt och välartikulerat

Av Henrik Bergkvist 12 OKTOBER 13.14

RECENSION. "Örjan Anderssons samarbete med den multinationella dansensemblen i Dansk Danseteater är riktigt lyckat", skriver vår recensent efter att ha sett Dansk Danseteaters föreställning "Röd".

Kulturnatt i Köpenhamn. Mängder av arrangemang och genom det magnifika myllret söker vi oss ut till det gamla bryggeriområdet. Självlysande sugrör på marken visar vägen till en streetdansfestival från vilken vi träcklar oss vidare in till Dansehallerne och Dansk Danseteaters föreställning "Röd", där två koreografer signerade Örjan Andersson står på programmet.

Inledande "32 variationer" är närmast pedagogiskt tydlig, med ett formspråk och byggstenstänkande som är mönsteranpassat efter Beethovens komposition. Varje dansare har sitt eget DNA, med återkommande signalrörelser och små individuella skiftningar i kläderna. Ansiktsuttrycken är däremot fullständigt neutrala och det stumma preludium där ensemblen långsamt förflyttar sig från bakre till främre scenkant är mycket suggestivt. Koncentrationen i rummet är total. Pianisten Tanja Zapolski framför Beethovens musik live, vilket skänker nerv till uppsättningen. Skiftningar i temperament och tempo blir välgörande precisa, och Zapolskis lyhörda interpretation skapar utrymme för ett fördjupat samspel mellan kropp och ton.

Till Beethovens 32 variationer adderar koreografen Örjan Andersson sin egen uppfinningsrikedom. Såväl solistiska presentationer som ackompanjerande sektioner andas påhittighet. Häftiga utspel kontrasteras med det vackraste vemod. Det stramare komponerade rondot som avslutar första akten utgör föreställningens allra starkaste stund. Andersson presenterar två trios som är synnerligen angenäma. De tre dansarna fungerar som lealösa marionetter och rörelser fortplantar sig från en kropp till nästa. Det är både lekfullt och kärleksfullt, men här finns också mer maskinella texturer. Ekvilibristiskt utropstecken hittar jag i just en sådan kantig rörelseform där de två kvinnorna från den första trion ter sig närmast klonade. Synkade in i minsta muskel!

Efter paus blir det musik av Dimitri Shostakovich. Omisskännligt ryskt och vemodigt. Den inledande fugan (baserad på Shostakovich kryptogram D. Eb C H) är sparsmakat iscensatt. I bakgrunden en dovt mättad mörkröd fond, på scengolvet en skarpt illröd liten ruta. Hotfullheten är närvarande redan från början, men det är först i den andra satsens vildsinta allegretto som skräcken sätter klorna i oss på allvar. Vi förvandlas till villebråd på flykt och under den efterföljande valsen - koreograferad för fem män - går associationerna till fångar och fångvaktare. Smärtsamt. Blödande. Ryskt. Rött. Dags så för den dramatiskt tacksamma signalmusiken i largot. Greppet hårdnar och bråddjupen öppnar sig. Marken är minerad. Ett elegant Houdinitrick presenteras där den ensamme fången bryter sin isolering. Så blir allting stilla igen. Avtar. Tonar ut.

Örjan Anderssons samarbete med den multinationella dansensemblen i Dansk Danseteater är riktigt lyckat. De två kompositionerna fungerar utmärkt tillsammans och föreställningen är vital och välartikulerad.

Röd och 32 variationer